

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 471/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. júla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť I. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody, ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 26/2009 a jeho rozsudkom zo 16. júla 2009 a postupom Krajského súdu v Trenčíne v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 63/2009 a jeho uznesením z 12. novembra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť I. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 6. júna 2013 doručené podanie I. M., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej len „sťažovateľ“). Ústavný súd podľa obsahu kvalifikoval podanie sťažovateľa ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ktorou namieta porušenie svojich

základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Nové Mesto nad Váhom (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 26/2009 a jeho rozsudkom zo 16. júla 2009 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 63/2009 a jeho uznesením z 12. novembra 2009 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol právoplatne odsúdený rozsudkom okresného súdu sp. zn. 2 T 26/2009 zo 16. júla 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 To 63/2009 z 12. novembra 2009 za spáchanie zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 47 ods. 2 Trestného zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov, keďže v minulosti bol sťažovateľ za takýto čin už dvakrát potrestaný nepodmienečným trestom odňatia slobody, a to rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2 T 116/99 z 13. júla 1999 a rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 2 T 215/01 zo 17. apríla 2002.

Proti napadnutému rozsudku okresného súdu a napadnutému uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ prostredníctvom obhajcu dovolanie, v ktorom uplatnil dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku. O dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 1 Tdo 76/2012 z 31. januára 2013 tak, že ho podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol (ďalej aj „rozhodnutie o dovolaní“, alebo „rozhodnutie dovolacieho súdu“).

Sťažovateľ namieta, že v konaní pred všeobecnými súdmi došlo k porušeniu ním označených práv podľa ústavy a dohovoru najmä tým, že okresný súd na hlavnom pojednávaní prečítal výpoveď poškodeného z prípravného konania, ktorá bola urobená ešte pred tým, ako mu bolo vznesené obvinenie, pričom podľa jeho tvrdenia išlo „v podstate o hlavný dôkaz mojej viny...“.

Ďalej sťažovateľ namieta, že v čase, keď bol oboznamovaný s výsledkami vyšetrovania, sa vo vyšetrovacom spise nenachádzal posudok Kriministického a expertízneho ústavu Policajného zboru z 3. februára 2009 týkajúci sa skúmania biologických vzoriek DNA sťažovateľa a poškodeného (ďalej aj „znalecký posudok z 3. februára 2009“) na zistenie ich prítomnosti v izbe poškodeného na ubytovni F. s. r. o. Sťažovateľ v tejto súvislosti poukazuje aj na skutočnosť, že tento posudok nebol navrhnutý prokurátorom v obžalobe ako dôkaz, ktorý je potrebné na hlavnom pojednávaní vykonať. Sťažovateľ tvrdí, že na túto skutočnosť poukázal aj v dodatku k odvolaniu zo 16. júla 2009, avšak krajský súd na túto jeho námietku nereagoval.

Vo vzťahu k námietke týkajúcej sa znaleckého posudku z 3. februára 2009 sťažovateľ cituje aj z rozhodnutia o dovolaní *„K namietanému znaleckému posudku zo dňa 3. februára 2009 (č. l. 60) dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že obhajca obvineného mohol nahliadať do spisu aj po skončení vyšetrovania, kedykoľvek po podaní obžaloby. Predmetný znalecký posudok bol pritom prečítaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 13. júla 2009 a procesné strany k nemu nemali pripomienky.“*, a v nadväznosti na to formuluje výhrady voči citovanému záveru najvyššieho súdu, keď uvádza: *„zo strany sudcu NS SR je skutočne idiotný a chrapúnsky pretože absencia posudku pri oboznamovaní a vyšetrovaním, jeho absencia až do hlavného pojednávania 13. júla 2009, je závažným porušením práv obžalovaného (obvineného) a porušenie práva na spravodlivý súdny proces podľa Ústavy SR a Listiny a j Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd - čo tento dementný dedko T. už zrejme nechápe a nikdy nepochopí (r. 1943... Bolo to samozrejme možné ale je dosť nepravdepodobné, aby nejaký advokát na Slovensku po ukončení vyšetrovania ešte nahliadal do spisu!!... Považujem preto takýto postup OS i KS i NS SR za porušenie mojich práv...“*

Sťažovateľ tiež namieta, že okresný súd na hlavnom pojednávaní síce poučil svedkov aj poškodeného o ich práve odoprieť výpoveď podľa § 130 Trestného poriadku, avšak ani jeden zo svedkov neuviedol, či toto právo využíva alebo nie.

Vo vzťahu ku skutočnosti, že najvyšší súd odmietol jeho dovolanie aj z dôvodu, že námietky v ňom uplatnené nenamietal najneskôr v odvolacom konaní, hoci mu tieto okolnosti boli známe, sťažovateľ tvrdí, že „Tým, že mi určil a prideliť advokáta súd zobral na seba povinnosť že takýto advokát bude hájiť moje práva, bude ich poznať a pod kontrolou súdu dodržiavať!!!...“.

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«Okresný súd v Novom Meste nad Váhom v konaní č. 2 T 26/2009 porušil ustanovenie §-u 2 ods. 100 a 2 Trestného poriadku v spojení s §-om 130, tým, že pripustil vykonanie dôkazov mne neznámych (posudok) a aj výpoveď poškodeného „získanú“ pred vznesením obvinenia!!

Následkom takéhoto postupu bolo vynesenie nespravodlivého rozsudku na základe porušenia práv sťažovateľa na spravodlivý súdny proces podľa Ústavy Slovenskej republiky a dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobod.

Rozsudok Okresného súdu v novom Meste nad Váhom číslo konania: 2 T 26/2009 zo dňa 16. júla 2009 sa zrušuje.

Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne zo dňa: 12. novembra 2009 číslo konania: 3 To 63/2009 sa zrušuje.

Okresnému súdu V Novom Meste nad Váhom sa prikazuje, aby sťažovateľa ihneď prepustil z výkonu trestu odňatia slobody.

Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné odškodnenie za aj nezákonný rozsudok a s tým spojený výkon trestu od 12. novembra 2009 do prepustenia vo výške: tridsať tri EUR denne.

Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov konania, resp. trov právneho zastúpenia, ktoré vzniknú advokátovi, ktorého Ústavný súd ustanoví sťažovateľovi.»

Sťažovateľ zároveň požiadal ústavný súd o ustanovenie právneho zástupcu z radov advokátov.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým

v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Aj keď petit sťažnosti (citovaný v časti I tohto uznesenia) nezodpovedá požiadavkám vyplývajúcim z § 56 (v spojení s § 50 ods. 1) zákona o ústavnom súde, možno z neho vyvodiť, že sťažovateľ namieta porušenie svojich práv podľa ústavy a dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 26/2009 a jeho rozsudkom zo 16. júla 2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 63/2009 a jeho uznesením z 12. novembra 2009. Tomuto záveru korešponduje aj záhlavie sťažnosti, v ktorom sťažovateľ za porušovateľov označuje „*Okresný súd v Novom Meste nad Váhom... v konaní číslo: 2 T 26/2009 zo dňa 16. júla roku dvetisíc deväť*“ a „*Krajský súd v Trenčíne... v konaní č. 3 To 63/2009 zo dňa 12. 11. 2009*“. Sťažovateľ síce v petite neoznačuje konkrétne základné práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru, ktoré mali byť porušené, ale v záhlaví sťažnosti (na jej prvej strane) výslovne uvádza, že predmetom jeho „*ústavnej sťažnosti*“ je „*Porušenie základného práva podľa Článku 17 odst. 1, odst. 5 Ústavy Slovenskej republiky... a porušenie základného práva podľa Článku 5 ods. 1 a Článku 6 odst. 1 a odst. 2 Dohovoru ochrane základných ľudských práv a slobôd*...“.

Na tomto základe ústavný súd kvalifikoval sťažnosť sťažovateľa tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia, t. j. sťažnosť, ktorou sťažovateľ namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 5 ústavy a práv podľa čl. 5 ods. 1 a čl. 6 ods. 1 a 2 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 26/2009 a jeho rozsudkom zo 16. júla 2009 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 63/2009 a jeho uznesením z 12. novembra 2009, a v tomto rozsahu ju aj predbežne prerokoval.

1. K namietanému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 T 26/2009 a jeho rozsudku zo 16. júla 2009

Okresný súd napadnutým rozsudkom uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona v spojení s § 47 ods. 2 Trestného

zákona a prečinu výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a uložil mu úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 25 rokov.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Sťažovateľ mal právo podať proti namietanému postupu a rozsudku okresného súdu odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 63/2009 a jeho uznesení z 12. novembra 2009

V prvom rade považuje ústavný súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že uznesenie krajského súdu, ktorým bolo zamietnuté odvolanie sťažovateľa proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 26/2009 zo 16. júla 2009, napadol sťažovateľ dovolaním, o ktorom rozhodoval najvyšší súd.

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je časovo neobmedzeným právnym prostriedkom ochrany základných práv a slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 62/02). Jednou zo zákonných podmienok jej prijatia na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). Vzhľadom na uvedené sa ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti musí zaoberať aj otázkou, či sťažnosť v tejto časti bola podaná včas.

V tejto súvislosti ústavný súd zároveň konštatuje, že ustanovenie o lehote na podanie sťažnosti je ustanovením kogentným, to znamená, že ústavný súd nemôže zmeškanie tejto lehoty odpustiť alebo ju predĺžiť (pozri napr. m. m. I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03, IV. ÚS 14/03, II. ÚS 330/06).

Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (m. m. III. ÚS 186/02, IV. ÚS 287/09).

Ústavný súd v súlade so svojou aktuálnou judikatúrou zastáva právny názor, podľa ktorého v prípadoch, ak sťažovateľ uplatní mimoriadny opravný prostriedok (dovolanie),

spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietne ako neprípustný, je lehota na podanie sťažnosti ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu všeobecného súdu (ide spravidla o rozhodnutie odvolacieho súdu), s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, III. ÚS 227/2010, IV. ÚS 49/2010, IV. ÚS 453/2010). Tento právny názor ústavného súdu je ale aplikovateľný len v tom prípade, ak sťažovateľ v lehote dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia dovolacieho súdu podá sťažnosť ústavnému súdu, ktorou bude súčasne namietať porušenie svojich základných práv podľa ústavy, resp. práv podľa kvalifikovanej medzinárodnej zmluvy tak rozhodnutím dovolacieho súdu, ako aj rozhodnutím odvolacieho súdu. Za splnenia uvedených podmienok, aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie ústavnoprávnej intenzity v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa nevysloví, mohol by aj napriek tomu preskúmať súčasne aj rozhodnutie, resp. postup odvolacieho súdu a meritórne o ňom rozhodnúť (m. m. IV. ÚS 481/2011, III. ÚS 34/2012, III. ÚS 34/2012).

Keďže v posudzovanom prípade sťažovateľ namieta len porušenie svojich práv napadnutým uznesením krajského súdu a postupom, ktorý predchádzal jeho vydaniu, a rozhodnutie dovolacieho súdu nenamieta, treba v súlade s uvedenými právnymi názormi ústavného súdu počítať začiatok plynutia lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu odo dňa nadobudnutia jeho právoplatnosti.

Napadnuté uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 12. novembra 2009, pričom sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu až 6. júna 2013, t. j. zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, čo zakladá dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanej oneskorene.

Napriek uvedenému záveru ústavný súd považoval za potrebné, vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nie je v konaní pred ústavným súdom zastúpený kvalifikovaným

právnym zástupcom, poukázať aj na ďalšie skutočnosti, ktoré zakladajú iné (iný) dôvody na odmietnutie tejto časti sťažnosti, ktoré by existovali aj v prípade, ak by sťažnosť bola podaná včas, t. j. v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z dokumentácie priloženej k sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. g) a i) Trestného poriadku, a to na základe tejto argumentácie:

a) výsluchy svedkov sú podľa sťažovateľa nezákonné, keďže po zákonom poučení podľa § 130 ods. 1 Trestného poriadku neuviedli, že právo nevypovedať nevyužívajú, teda že sa tohto práva vzdávajú,

b) okresný súd v napadnutom konaní postupoval nezákonne, keď pripustil čítanie zápisnice o výsluchu svedka – poškodeného na hlavnom pojednávaní, hoci jeho výsluch bol vykonaný pred vznesením obvinenia sťažovateľovi, a preto je podľa jeho tvrdenia v ďalšom konaní nepoužiteľný,

c) nemožnosť sa oboznámiť so znaleckým posudkom z 3. februára 2009, ktorý sa v trestnom spise pri oboznamovaní sťažovateľa s výsledkami vyšetrovania nenachádzal,

d) vykonaným dokazovaním nebolo podľa jeho tvrdenia preukázané spáchanie skutku, resp. priebeh jeho spáchania, pričom vymedzený priebeh skutku je podľa jeho názoru nezlučiteľný so skutkovou podstatou zločinu lúpeže, čo odôvodňuje dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Námietky sťažovateľa uplatnené v dovolaní formulované pod písmenami a), b) a c) sú identické s námietkami, ktoré uplatnil aj v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu [keďže dovoláciu argumentáciu uvedenú pod písmenom d) v tejto sťažnosti neuplatňuje, neexistuje dôvod na to, aby sa ňou ústavný súd zaoberal, pozn.].

S dovolacou námietkou týkajúcou sa znaleckého posudku z 3. februára 2009 [námietka uvedená pod písmenom c)], ktorý sa v čase oboznamovania sťažovateľa s výsledkami vyšetrovania nenachádzal v trestnom spise, sa najvyšší súd vysporiadal konštatovaním, že obhajca sťažovateľa mal možnosť nahliadať do spisu aj po skončení vyšetrovania, pričom navyše poukázal aj na skutočnosť, že proti prečítaniu tohto posudku

na hlavnom pojednávaní konanom 13. júla 2009 nemali procesné strany žiadne pripomienky. Táto námietka bola sťažovateľom uplatnená už v odvolaní (v dodatku k odvolaniu z 2. novembra 2009) proti odsudzujúcemu rozsudku okresného súdu.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu vyslovil veľmi dôrazne nesúhlas s tým, ako sa najvyšší súd vysporiadal s touto dovolacou námietkou, ale napriek tomu touto sťažnosťou nenamieta porušenie svojich ústavou garantovaných práv rozhodnutím dovolacieho súdu, hoci tak urobiť mohol a mal. Keďže ide o námietku smerujúcu proti rozhodnutiu dovolacieho súdu, ktorý sťažovateľom nebol označený ako porušovateľ jeho práv, ústavný súd nedisponuje vzhľadom na princíp subsidiarity oprávnením túto námietku posudzovať, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti v tejto časti (vo vzťahu k tejto námietke) aj z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu. Vo vzťahu k tejto námietke bola totiž daná právomoc najvyššieho súdu, ktorý sa ňou v dovolacom konaní aj zaoberal.

Vo vzťahu k dovolacím námietkam sťažovateľa uvedeným pod písmenami a) a b) najvyšší súd vo svojom dovolacom rozhodnutí poukázal na skutočnosť, že sťažovateľ ani jeho obhajca v konaní pred okresným súdom a krajským súdom tieto námietky nevzniesli, hoci tak urobiť mohli, a preto sa na ne vzťahuje § 371 ods. 4 Trestného poriadku, podľa ktorého dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom; to neplatí, ak dovolanie podáva minister spravodlivosti. Voči tomuto záveru najvyššieho súdu nemožno mať z ústavného hľadiska žiadne pripomienky. To platí o to viac, že skutočnosť, že tieto námietky neboli sťažovateľom uplatnené v prvostupňovom ani v odvolacom konaní, nespochybňuje ani samotný sťažovateľ, a táto vyplýva aj z príloh sťažnosti (zápisnica o hlavnom pojednávaní, rozsudok okresného súdu, odvolanie a jeho doplnenia, resp. dodatky, zápisnica o verejnom zasadnutí krajského súdu a uznesenie krajského súdu).

V nadväznosti na uvedené ústavný súd zdôrazňuje, že námietky uvedené pod písmenami a) a b) nemôže sťažovateľ úspešne uplatňovať ani v konaní pred ústavným súdom (v zásade z tých istých dôvodov, ako uviedol najvyšší súd vo svojom dovolacom

rozhodnutí). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju doterajšiu judikatúru, podľa ktorej v prípade, ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, ale nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc (III. ÚS 135/03, III. ÚS 201/04, IV. ÚS 266/08). Právomoc ústavného súdu rozhodnúť o určitej námietke sťažovateľa nemožno založiť až jej uplatnením v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy v prípade, ak ju sťažovateľ mohol uplatniť v napadnutom konaní, pričom podľa platného právneho poriadku o nej mohol a aj bol povinný meritórne rozhodnúť všeobecný súd, príp. iný orgán verejnej moci. Preto, ak takáto situácia nastane, treba podľa názoru ústavného súdu sťažnosť v časti týkajúcej sa takejto námietky odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 284/08).

Sumarizujúc dosiaľ uvedené, ústavný súd pri predbežnom prerokovaní dospel k záveru, že sťažnosť v časti smerujúcej proti napadnutému uzneseniu krajského súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, bola podaná oneskorene, pričom navyše vzhľadom na konkrétne okolnosti posudzovanej veci nedisponuje ani právomocou túto časť sťažnosti prerokovať. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene, ako aj z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Po odmietnutí sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júla 2013